

Імёны

Гурт «MILKI»:

«У дзявочым калектыве заўсёды ёсць канкурэнцыя»

Першы склад гурта «MILKI», які ўдзельнічаў у нацыянальным адборы «Еўрабачаньня»: злева направа Марына Путнікава, Вікторыя Назарка, Таццяна Стахоўская, Таісія Серыкава і Ганна Рай.

Тры гады таму яны прайшлі кастынг у гурт, які збіраў на сваёй радзіме нарвежскі спявак і музыкант Аляксандр Рыбак. І ўжо праз некалькі месяцаў выступалі на нацыянальным адборы на «Еўрабачаньне». Якімі творчымі праектамі займаецца сёння гурт «MILKI», ці ёсць канкурэнцыя ў дзявочым калектыве і наколькі атрымліваецца сумяшчаць сцэну і асабістае жыццё, «Чырвоны. Чырвоная змена» расказалі Таісія Серыкава, Марына Путнікава, Таццяна Стахоўская і Дана Іголка.

— Чым займаліся да таго, як трапіць у гурт? Як даведаліся пра кастынг?

Тая: — Аб кастынгу мне расказала мая калега з музычнай школы, дзе я тады працавала выкладчыкам па эстрадным вакале. У сацыяльнай сетцы яна ўбачыла відэа Аляксандра Рыбака, у якім ён прапаноўваў паспрабаваць свае сілы і паўдзельнічаць у адборы. Падумала, што мне гэта можа быць цікава...

Марына: — На той момант я толькі скончыла каледж і выклала ў вакальна-харавой школе ў Горках. Пра кастынг мне расказалі бацькі майго маладога чалавека.

Дана: — Да прыходу ў гурт і сёння я вучыўся ў Беларускаму дзяржаўным універсітэце культуры і мастацтваў. Пра кастынг даведалася са СМІ. Але адбор праходзіла не з усімі, бо на той момант мне яшчэ не было 18 гадоў. У гурт я трапіла пазней. Дзяўчаты і Аляксандр прынялі мяне вельмі прыязна.

Таня: — Мне пра кастынг расказаў добры знаёмы. Сказаў, што там, у гурце, маё месца.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Шлях чэмпіёна

КАЛІ ЖАЛЕЗА СКАРАЕЦЦА ДУХУ

Дваццацідзесяцігадовы Аляксандр КОДЗІС з Гродна ставіць сусветныя рэкорды і здзіўляе ўсіх сваёй настойлівасцю на шляху да перамогі.

Сямігадовым хлопчыкам падчас гульні з братам ён траўміраваў левае вока і стаў інвалідам па зроку. Іншыя ў такіх сітуацыях ламаюцца, але Аляксандр не з такіх. Убачыўшы ў адным з часопісаў фота знакамітага «караля» бодзібілдыва, хлапчук таксама вырашыў стаць чэмпіёнам. Але шлях у вялікі спорт атрымаўся цяжкім.

Спачатку ён спрабаваў сябе ў лёгкай атлетыцы, плаванні, класічным і тайскім боксе. Некаторы час займаўся кросфітам. На ўсіх

трэніроўках працаваў да сёмага поту, але з розных прычын кожны раз даводзілася пераключацца з аднаго віду спорту на другі. Ад чагосьці Аляксандр адмовіўся з-за праблем са зрокам, нешта проста не давала жаданых вынікаў.

Але ад сваёй мары хлопец не адмовіўся. Па парадзе сябра два гады таму ён прыйшоў у паўэрліфтынг і адразу гучна заявіў пра сябе. На першым жа турніры пабіў рэкорд Беларусі ў становой цязе і выканаў нарматыў майстра спорту. Яшчэ праз пару месяцаў атрымаў званне майстра спорту міжнароднага класа. А летась выйграў Адкрыты кубак Беларусі і ўстанавіў сусветны рэкорд у суме — 337,5 кілаграма.

— Мама заўсёды плача, калі я падымаю штангу. Яна катэгарычна супраць паўэрліфтынга, але даўно перастала прасіць мяне кінуць спорт, — кажа Аляксандр.

— **З чаго пачалася твая кар'ера ў спорце?**

— Колькі сябе памятаю, заўсёды марыў стаць падобным на спартсменаў з ілюстраванага часопіса «Sigma». Нават не ведаю, адкуль ён узяўся ў нашым доме, але фатаграфіі культурыстаў перш за ўсё «жалезнага» Арнольда Шварцэнгера, назаўжды ўрэзаліся ў маю памяць. У дзяцінстве я вырашыў: калі вырасту, абавязкова стану такім жа вялікім і моцным, як ён.

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)

Хлопец марыць стаць абсалютным чэмпіёнам свету.

Працоўнае лета

НЕ ўМЕЕШ ТАНЦАВАЦЬ — НЕ ВАЖАТЫ

АДЗІН ДЗЕНЬ У ПЕДАГАГІЧНЫМ АТРАДЗЕ

Старшы педагог Уладзімір Самуленкаў вітае атрад.

Калі вельмі хочацца ў дзіцячы лагер, а пучэйкі з-за ўзросту ўжо не прадаюць, можна запісацца ў вожатыя. Каб трапіць у педагогічны атрад, некаторыя адмаўляюцца ад паездак на мора і выгадных кантрактаў. А што набываюць узамен? Пра гэта мы даведаліся ў моладзі з педагога «Ветразь», які працуе на базе аздараўленчага лагера «Спадарожнік».

АСАБІСТЫ ПРЫКЛАД ВА ўСІМ

Педатрад «Ветразь» працуе ўжо васьмянаццаты год. У яго шэрагах не толькі будучыя педагогі: стаць вожатым можа прадстаўнік любога ўніверсітэта. Вядома, пасля таго як пройдзе адбор.

— Сёлета да нас на гутарку прыйшло 240 чалавек. З іх мы пакінулі на навучанне дзесьці 140, а да канца дайшло 120. У асноўным гэта студэнты і маладыя спецыялісты. Сярэдні ўзрост — 23 гады, — расказвае старшы педагог атрада «Ветразь» Уладзімір САМУЛЕНКАЎ.

Навучанне будучых вожатых праходзіць з лютага да мая і складаецца з некалькіх этапаў. Першы — дыстанцыйны. Ён арганізуецца па прынцыпе «роўны навучае роўнага»: досведом з навічкамі дзеляцца вопытныя вожатыя. Прапануюцца заданні на камунікабельнасць, вызначэнне зоны камфорту. Другі этап — вочны: трэнінгі і майстар-класы ладзяцца на базе Беларускага дзяржаўнага педагогічнага ўніверсітэта імя Максіма Танка.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)